

Sygn. akt II UK 401/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku J. P.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2013 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt III AUa [...],
przy udziale następców prawnych zmarłego ubezpieczonego: A. M. P. i M. P.

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

J. P. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego, Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [...] z dnia 14 marca 2013 r. oddalającego jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego, Sądu Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 3 kwietnia 2012 r., oddalającego odwołanie od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSWiA w W. z dnia 9 listopada 2010 r. i z dnia 14 stycznia 2010 r. w przedmiocie ustalenia od dnia 1 stycznia 2010 r. nowej wysokości emerytury w związku z wejściem w życie ustawy z dnia 23 stycznia 2009 r. o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin oraz ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu

Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. Nr 24, poz. 145), na podstawie art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.; dalej „ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy”) i podwyższenia wysługi emerytalnej.

Po wniesieniu skargi ubezpieczony zmarł, a w sprawie zgłosili się jego następcy prawni. Popierali skargę opartą na podstawie naruszenia – przez błędną wykładnię – przepisów art. 15b ust. 1 i 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy oraz art. 2 i 10 ust. 2 Konstytucji przez ustalenie podstawy wymiaru emerytury policyjnej wbrew art. 15 ust. 1 tej ustawy, ustanawiającym po 15 latach służby prawo do emerytury w wysokości 40% i jej wzrost za każdy rok służby odpowiednio o 2,6%, 0,7% i 1,3% podstawy wymiaru. W skardze zarzucono także naruszenie art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, jako przepisu dotyczącego postępowania, ponownie ustalając prawo do świadczenia bez nowych faktów i dowodów oraz art. 233 § 1 i § 2 k.p.c. przez pominięcie w rozważaniach dokumentów Sejmu RP w zakresie odrzucenia poprawki w głosowaniu 29. na posiedzeniu 32. w dniu 19 grudnia 2008 r.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne dotyczące „instytucji prawa do emerytury policyjnej w wysokości 40% podstawy wymiaru po 15 latach służby”, przysługującej ubezpieczonym pełniącym służbę w organach bezpieczeństwa państwa, oraz na konieczność jednoznacznej wykładni zawartego w art. 15b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy odesłania do odpowiedniego stosowania art. 14 i 15 ustawy. Podniesiono, że wykładnia dokonana przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, jest niezrozumiała; „wywołuje wiele rozbieżności już w samej treści” i nie ustala, czy prawo do emerytury funkcjonariuszy bezpieczeństwa państwa PRL z lat 1944-1990 zostało im zabrane ustawą nowelizacyjną z 2009 r., czy też przysługuje im nadal.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie przedstawione w skardze kasacyjnej, jako problem prawny wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy ma wprawdzie charakter istotny i jest zagadnieniem ściśle juretrycznym oraz zostało przedstawione w sposób syntetyczny, jednakże nie ma cechy nowości, o którą chodzi w przesłance wymienionej w art. 398⁴ § 2 k.p.c., nie wymaga więc rozstrzygnięcia, którego by dotychczas w judykaturze Sądu Najwyższego nie dokonano.

Wątpliwość wskazywana przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzająca się do ustalenia wysokości emerytury policyjnej z uwzględnieniem wprowadzonej od dnia 16 marca 2009 r. zmiany zasad obliczania wysokości emerytury dla osób, które pozostawały w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r. i pełniły służbę w organach, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.) została już wyjaśniona. Problem wskazany w skardze był przedmiotem rozstrzygnięć.

Przed wszystkim Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 24 lutego 2010 r., K 6/09 (OTK-ZU 2012 Seria A 2010 nr 2, poz. 15) potwierdził zgodność art. 15b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy z art. 2, art. 10, art. 30, art. 32 i art. 67 ust. 1 w związku z art. 31 ust. 3 Konstytucji. Jednocześnie stwierdził, że przepis ten nie jest niezgodny z art. 42 Konstytucji. Także Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 3 marca 2011 r., II UZP 2/11 (OSNP 2011 nr 15-16, poz. 210) przyjął, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z

lat 1944-1990, emerytura – stosownie do art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy – wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru, co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia. Stanowisko to zostało potwierdzone w decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, Czwarta Sekcja w sprawach połączonych nr 15189/10, 16970/10, 17185/10, 18215/10, 18848/10, 19152/10, 19915/10, 20080/10, 20705/10, 20725/10, 21259/10, 21270/10, 21279/10, 21456/10, 22603/10, 22748/10 i 23217/10, Cichopek i inni przeciwko Polsce z dnia 14 maja 2013 r.

Powoływanie się zatem we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na niejasność interpretacji omawianych przepisów nie znajduje uzasadnienia.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

aw